

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **K. M. R.**

skazanej z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 15 marca 2018 r., kwestii uprawnienia do wniesienia kasacji

przez Prokuratora Rejonowego w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 22 listopada 2017 r., sygn. akt II Ka [...],

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 12 czerwca 2017 r., sygn. akt II K [...],

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i 429 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1) pozostawić kasację bez rozpoznania,**
- 2) obciążyć Skarb Państwa wydatkami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd I instancji skazał K. M. R. za dwa czyny pozostające w zbiegu realnym, to jest w pkt 4 za czyn z art. 279 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny oraz w pkt 5 za czyn z art. 278 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny, po czym wymierzył jej karę łączną roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i 250 stawek dziennych grzywny. Apelację złożył jedynie obrońca oskarżonej. Sąd odwoławczy

zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: opisał na nowo czyn z pkt 4 i uznał, iż wypełnił on dyspozycję art. 278 § 1 k.k., stwierdził, że czyn z pkt 5 wyczerpuje znamiona art. 278 § 1 k.k. a następnie przyjął, że czyny z pkt 4 i 5 stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i 33 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 37b k.k. wymierzył oskarżonej kary: 6 miesięcy pozbawienia wolności, roku ograniczenia wolności i 150 stawek dziennych grzywny.

Kasację od tego wyroku w części dotyczącej kary pozbawienia wolności na korzyść skazanej złożył Prokurator Rejonowy w W., który zarzucił: „mające wpływ na treść orzeczenia rażące naruszenie prawa karnego materialnego, a mianowicie przepisu art. 37b k.k., polegające na orzeczeniu na podstawie tego przepisu za przypisany oskarżonej ciąg przestępstw z art. 278 § 1 k.k. kary mieszanej w wysokości 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary 1 roku ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na rzecz lokalnej społeczności w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, podczas gdy - uwzględniając górną granicę ustawowego zagrożenia za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., stanowiące podstawę skazania - możliwym było orzeczenie, w ramach kary mieszanej, kary pozbawienia wolności w rozmiarze nieprzekraczającym 3 miesięcy”, po czym wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Kasacja została wniesiona przez osobę nieuprawnioną. Jak wynika z dyspozycji art. 520 § 2 k.p.k. a *contrario*, Prokuratorowi Rejonowemu w W. przysługiwałoby prawo do wniesienia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, gdyby wyrok Sądu I instancji został zmieniony na niekorzyść oskarżonej, czyli jeśli wyrok Sądu odwoławczego opiewał w zaskarżonej części na karę surowszą. Tymczasem, kara wymierzona przez ten Sąd wynosi 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jest zatem łagodniejsza od kary roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy. Z powodu uchybienia wskazanego w kasacji, uprawnionym do jej wniesienia jest zatem tylko jeden z podmiotów szczególnych wymienionych w art. 521 k.p.k.

Prokurator Rejonowy w W. błędnie uznał, że „niekorzystność,” o której mowa w art. 510 § 2 k.p.k., można odnosić do treści przepisu określającego granicę kary,

którą przekroczył Sąd odwoławczy. Wskazany przepis (art. 520 § 2 k.p.k.) nakazywał natomiast porównywać rozstrzygnięcia zapadłe w orzeczeniach Sądów obu instancji.

Z przytoczonych powodów postanowiono jak na wstępie.

aw